

Sărmană țară, biet salcâm

Stefan Doroftei Doimaneanu

Fulgerul își ascute tăișul
În norii sălbatici de humă,
Vântul răvășește frunzișul,
Tună și plouă cu spumă !

Lângă țărmul pustiu și abrupt
Pășesc cu mâhnire și teamă,
Nemernică, furtuna a rupt,
Faleza ce trăiește o dramă !

Ascult bocetul ei vântuit
Sugrumat de valuri flămânde,
Plajele au rămas doar un mit
Pierdut între pietre și unde !

Salcâmii se-agață de maluri,
Cu spinii de viață se prind.
Dar pierd pas cu pas idealuri,
Din lutul clisos se desprind.

Ei cheamă în sprijin neantul
Intrat de mult timp în vacanță,
Plângând, tot privind spre înaltul,
Au rămas fără nici o speranță.

Dar cin' să le-audă suspinul
Când marea le pradă pădurea,
Când bântuie moartea și chinul
Fără ai atinge securea,

Și când toți acei responsabili
De țară, de maluri ce mor,
Devin peste noapte contabili
Și-și numără banii de zor,

Cu toții trăim în dizgrații
Pe plaje rănite și chele,
Guvernul vrea numai ovatii,
Salcâmii se sting printre vele !